

Arrest

nr. 162 461 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 23 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 15 september 2009 België binnen, en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 25 juni 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 51 616 van 25 november 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 21 juni 2010 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 30 september 2010 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 8 februari 2013 ongegrond bevonden.

1.3. Op 4 oktober 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 118 229 van 31 januari 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 18 februari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arrest nr. 118 230 van 31 januari 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 30 april 2013 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 27 mei 2013 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 6 september 2013 ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 140 743.

1.6. Op 20 juli 2013 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 3 september 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 140 624.

1.7. Op 30 december 2013 dient de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 29 januari 2014 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 17 maart 2014 ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 157 320.

1.8. Op 17 maart 2014 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt hem een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd.

1.9. Op 6 mei 2014 dient de verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 12 juni 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.10. Op 31 juli 2014 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 15 oktober 2014 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard.

1.11. Op 4 augustus 2014 dient de verzoeker een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 27 augustus 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.12. Op 15 oktober 2014 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht op 23 april 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De heer:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgende artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 06.06.2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 20.02.2013 en 06.06.2014. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 20.02.2013 en op 06.06.2014.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en dat de verzoeker, zoals de verwerende partij ook erkent, onder meer de schending aanvoert van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van de ingeroepen hogere rechtsnormen niet kan worden aangenomen, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

3.3. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel, van het "objectiviteitsprincipe", van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast werpt hij tevens een beoordelingsfout op. Uit de lezing van het middel blijkt dat de verzoeker tevens gewag maakt van een schending van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"DOORDAT :

Tegenpartij, DVZ stelt dat betrokkene geen gevolg geeft aan een eerder bevel het grondgebied te verlaten alsmede aan een inreisverbod ;

TERWIJL :

Verzoeker stelt dat de voorgaande documenten : bevel het grondgebied te verlaten en het inreisverbod afgeleverd werden om reden dat zij niet in het bezit waren noch van een geldig visa noch van een andere geldige verblijfstitel ;

Dat hij tijdens de behandeling van zijn asielprocedure (duur van drie jaar en half) en tijdens de behandelingen van de aanvragen machtiging tot verblijf op basis van de artikelen van de vreemdelingenwet «artikel 9ter » en « artikel 9bis » hij kopij van zijn paspoort gevoegd heeft bij de aanvragen : dat de behandeling van al deze dossiers jaren heeft geduurd ;

Dat belanghebbende ter goede trouw, altijd gehoopt heeft een gunstig antwoord te kunnen bekomen op zijn aanvragen ingediend voor zijn kernfamilie ;

Dat ten andere door de vorige gemeentelijke Administratie van Stabroek een attest van Immatriculatie overhandigd werd : verzoeker was toen verblijfsgerechtigd ;

Dat wat zijn asielprocedure betrof : betrokkene kan eventueel supplementaire elementen aanbrengen waaruit blijkt dat een terugkeer naar het oorsprongland zeker niet aangewezen is, gezien het bestaan van risico's op gewelddaden en discriminaties, te wijten aan de gemengde azeri afkomst van zijn schoonmoeder en haar dochter G. L. (...), wat ook problemen teweeg bracht op school en bij de geburen tegenover zijn minderjarige kinderen ;

Dat conform het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging, men moeilijk inziet hoe verzoeker nog tijdig zijn rechten zou kunnen laten gelden :

- in het kader van hangende aanvragen zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (in het kader van een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980)*
 - als bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*
- in het geval betrokkene verzoeker het land zou moeten uitgezet worden ;*

Dat in dergelijke omstandigheid men moeilijk inziet hoe een eerlijk proces zou kunnen plaatsvinden hetgeen in dit geval een eventuele schending van artikel 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens zou kunnen uitmaken ;

Dat zelfs als het BGV geen melding maakt van de identiteit van zijn minderjarige kinderen, wat dus kan besluiten tot een onvolledig BGV dat dus geen rekening houdt met de afstammelingen, en dus affectief het familieleven van verzoeker ter zijde laat, wat een niet-naleving is van de waarborgen voorzien in artikel 8 van het E.V.R.M. ;

Dat ook geen rekening werd gehouden met DVZ bij het nemen zowel van het vorig BGV als van het Inreisverbod als van het huidig BGV (daterend 15.10.2014) met de nationale en internationaal geldende normen, met het belang van het kind, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing ;

Dat het bruusk wegtrekken van vijf jaar in België schoolgaande kinderen, uit hun sociale omgeving kan hen zware psychologische gevolgen teweegbrengen, moeilijk herstelbaar ;

Besluit :

Dat verzoeker op 15.09.2009 in België binnengekomen is :

Het duurde tot 2013 en 2014 vooraleer een BGV/Inreisverbod afgeleverd werd : in die tijdspanne heeft dat een rechtmatig vertrouwen gewekt bij verzoeker en zijn echtgenote G. L. (...) dat zij zich naar behoren konden inburgeren in de Belgische Maatschappij : werken, schoolgaan, sociale contacten opbouwen en onderhouden enz. ;

Dat de ouders er alles aan gedaan hebben opdat de kinderen in het nederlands naar school konden gaan : dit met succes sedert onafgebroken vijf jaar ;

Dat in voorkomend geval, door de aflevering van een BIJLAGE 13, er splitsing van de familiekeren zou kunnen ontstaan, wat ingaat tegen artikel 8 EVRM, dat het fundamenteel respect van het privé- en familiaal gezinsleven poneert ;

Dat huidig BGV de kinderen van verzoeker niet vermeldt, nochtans in de diverse aanvragen tot verblijf (zowel op basis van de medische problematiek van de schoonmoeder (art.9ter wet van 15.12.1980) als tijdens de andere aanvragen telkens de volledige identiteit de zijn minderjarige kinderen vermeldt stond ;

Dat DVZ in haar beslissing om een BGV – BIJLAGE 13 af te leveren (eveneens voor het vorig BGV als voor het INREISVERBOD) geen rekening heeft gehouden met een geheel van nuttige elementen, waaruit blijkt dat het uiterst moeilijk zonet onmogelijk blijkt te zijn, om momenteel noch in de nabije toekomst naar het herkomstland Armenië terug te keren, namelijk omdat :

- geen rekening werd gehouden met de bedreigingen, discriminatie en gewelddaden in het oorsprongland tegenover voornamelijk de minderjarige kinderen, gezien de gemengde azeri-afkomst van zijn schoonmoeder en zijn echtgenote ;*
- geen rekening werd gehouden met de afwezigheid van woning in Armenië die zij verkochten teneinde hun reis en visas te kunnen betalen naar België ;*
- geen rekening werd gehouden met sedert vijf jaar twee minderjarige regelmatig schoolgaande kinderen G. L. (...) en G. J. (...) welke hun studies succesvol wensen te beëindigen in hun studierichting ;*
- geen rekening werd gehouden met de ernstige medische niet-verbeterende gezondheidstoestand van de halfverlamde en rolstoelgebonden schoonmoeder T. R. (...), waarvoor zijn echtgenote mantelzorgster is ;*
- geen rekening werd gehouden met de nodige stabiliteit, rust, afwezigheid van stress voor verzoeker en zijn kerngezin ;*

Dat wat de gezondheidsproblematiek van de schoonmoeder, T. R. (...) betreft, kan verwezen worden naar bijgaande stukken, namelijk :

- het Standaard Medisch Getuigschrift (SMG) van de huisarts J. E. (...) dd. 11 mei 2015 ; (stukken 5)*
- het medisch verslag van cardioloog dr. H. R. (...) van 11 februari 2015 ; (stukken 6)*
- het attest van de kinesitherapeut S. B. (...) (stuk 7)*

Uit deze documenten komt voldoende te verschijnen : de diverse pathologiën en zorgen (mantelzorg...) polymedicatie, en hospitalisaties die de schoonmoeder heeft moeten doorstaan ;

Er is dus werkelijk risico bij terugkeer gezien de problemen van beschikbaarheid en bereikbaarheid in Armenië zowel voor de medische zorgen als voor de medicatie ;

Dat naast verzoeker, de ganse familiekeren zich, met het gewekte rechtmatig vertrouwen door het geheel van de lange procedures, zich verder heeft kunnen inburgeren en deelnemen aan het sociaal leven ; Dat er bijgevolg, volgens verzoeker sprake kan zijn van schending van het vertrouwensbeginsel, dat de Administratie geen rekening heeft gehouden met alle objectieve elementen (de kinderen, de gezondheidstoestand, de schoolopleiding.....), dat hierdoor de motiveringsplicht en de beoordeling van DVZ minstens gebrekkig is ;

Dat een uitwijzing, het land te moeten verlaten, in de actuele en vorige context, een eerder onmenselijke beslissing zou kunnen uitmaken, wat ingaat tegen de waarborgen voorzien in artikel 3 van het E.V.R.M.;"

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het vertrouwensbeginsel,*
- het objectiviteitsprincipe,*
- motiveringsplicht,*
- de algemene zorgvuldigheidsplicht.*

Er zou tevens sprake zijn van een beoordelingsfout.

In de uiteenzetting wordt eveneens gewag gemaakt van een schending van de artikelen 3, 6 en 8 EVRM.

Vooreerst merkt verweerder op dat de verzoekende partij zich op een vermeende 'schending van de motiveringsplicht'.

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het eerste en enige middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Verzoekende partij gaat evenwel voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing. Er wordt dan ook geenszins betwist dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, evenals verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij het voorwerp is van een inreisverbod.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij het voorwerp is van een inreisverbod, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Haar beschouwingen inzake de lange behandeling van diverse procedures (asielprocedures, procedures o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en o.g.v. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet) kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekende partij geenszins in het Rijk mag verblijven. De hoop om een gunstig antwoord te bekommen in het kader van de verschillende procedures, verandert niets aan het feit dat verzoekende partij intussen het voorwerp is geworden van een inreisverbod.

Er zijn overigens geen hangende procedures meer bij de Dienst Vreemdelingenzaken zodat deze bewering niet kan worden gevolgd. In zoverre verzoekende partij wijst op de hangende procedures bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, laat verweerder gelden dat deze kritiek vooreerst geen verband houdt met de verplichting om een bestuurshandeling formeel te motiveren en de door verzoekende partij aangevoerde schending dus niet kan doen aannemen, alsook dat de beslissingen rechtsgeldig en uitvoerbaar moeten worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p).

Verzoekende partij wijst verder op de ingediende (en reeds afgesloten) asielprocedure. Er wordt overigens ook gewag gemaakt van een schending van artikel 3 EVRM. In antwoord op de door verzoekende partij geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,
- verzoekende partij zet geenszins uiteen welke de 'eventuele supplementaire elementen' zouden zijn die zij zou kunnen aanbrengen en waaruit zou blijken dat een terugkeer naar het herkomstland zeker niet aangewezen is, gezien het bestaan van risico's op gewelddaden en discriminaties,
- de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, dewelke definitief werd verworpen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

In de uiteenzetting van haar enig middel voert verzoekende partij tevens een schending aan van artikel 6 EVRM (recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging). Verzoekende partij uit allerlei vage beschouwingen die geenszins kunnen worden aangenomen.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Artikel 6 EVRM vereist evenmin dat aan elke procedure een schorsende werking zou moeten verbonden zijn.

De aangevoerde schending van artikel 6 EVRM is dan ook niet ernstig. Terwijl verzoekende partij zich kan laten vertegenwoordigen door de door haar aangestelde raadsman.

Tot slot merkt verweerder nog op dat de summiere bewering inzake een schending van artikel 8 EVRM evenmin kan worden aangenomen.

Verzoekende partij verliest uit het oog dat haar familieleden eveneens illegaal op het grondgebied verblijven, en te hunnen opzichte op 15.10.2014 eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Er kan dan ook geen schending van artikel 8 EVRM worden weerhouden gezien de familie niet wordt gescheiden.

De verwerende partij laat, ten overvloede en strikt subsidiair, nog gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij blijft dienaangaande volkomen in gebreke. De aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden overigens allen negatief afgesloten.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit eveneens geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook RvS nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en RvV nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij van haar familie wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Verweerder laat verder gelden dat de minderjarige kinderen de situatie van hun moeder volgen.

Zij dienen dan ook samen met hun moeder het Rijk te verlaten, reden waarom zij ook worden vermeld op het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hun moeder werd betekend.

Terwijl uit de synthesenota dd. 15.10.2014 blijkt dat er ook wel degelijk rekening is gehouden met het belang van het kind. Er werd evenwel geoordeeld dat het geenszins in het belang van de kinderen is om het verblijf op illegale wijze in België verder te zetten. De familie staat overigens onder inreisverbod en zij mogen zich dan ook niet op het Belgisch grondgebied bevinden.

De kritiek nopens de eerder gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod is niet dienstig gezien deze niet de in casu bestreden beslissing uitmaken.

Voorts kan ook niet dienstig worden voorgehouden door verzoekende partij dat haar verblijf niet voor de ganse tijdspanne als illegaal te bestempelen valt. Verzoekende partij kan niet betwisten dat het verblijfsrecht dat haar werd toegekend slechts tijdelijk was, en dat zij wist dat bij een negatieve beslissing het tijdelijk verblijfsrecht werd beëindigd.

Wat het schoollopen van de kinderen in België betreft, dient opgemerkt te worden dat niet is aangetoond dat de kinderen schade zouden lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolsysteem.

Daarnaast kan het de ouders niet ontgaan zijn dat hun kinderen in de periode dat zij in België onderwijs genoten, ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de ouders er zich van bewust moesten zijn dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van enkele procedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Door hun feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskennen zij hun natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van de kinderen. Meer nog, zij stellen hun ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van hun kinderen. De verweerder wijst er op dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakt (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zouden ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakte.

De beschouwingen van verzoekende partij dienaangaande zijn derhalve niet relevant.

De ongestaafde beschouwingen nopens de afwezigheid van een woning in Armenië kan geen afbreuk doen aan de terecht genomen bestreden beslissing.

Terwijl verzoekende partij voorts weinig ernstig is waar zij meent dat er sprake zou zijn van een schending van het vertrouwensbeginsel, waar zij voorhoudt dat niet met alle elementen rekening zou zijn gehouden.

Zij betwist niet dat haar verblijf in het Rijk illegaal is en zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, en maakt dan ook allerm minst aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze, of met miskennis van het vertrouwensbeginsel, zou zijn tot stand gekomen.

Verzoekende partij maakt allerm minst aannemelijk welk rechtmatig vertrouwen er in haren hoofde zou zijn gewekt, dat werd geschonden door de thans bestreden beslissing, quod non.

De verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een "beoordelingsfout".

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij het "objectiviteitsprincipe" door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om

die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Door te wijzen op de lange duur van de behandeling van zijn asielaanvraag en aanvragen om een verblijfsmachtiging en te stellen dat hij *“ter goede trouw, altijd gehoopt heeft een gunstig antwoord te kunnen bekomen op zijn aanvragen ingediend voor zijn kernfamilie”* en dat bij hem en zijn echtgenote een rechtmatig vertrouwen gewekt is *“dat zij zich naar behoren konden inburgeren in de Belgische maatschappij”*, toont de verzoeker niet aan dat aan deze voorwaarden zou zijn voldaan, temeer nu blijkt dat hem gedurende zijn verblijf verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgegeven. Ook de omstandigheid dat hem tijdelijk *“door de vorige gemeentelijke Administratie van Stabroek een attest van Immatriculatie overhandigd werd”* doet hieraan geen afbreuk. De verzoeker brengt immers geen enkel element aan dat dit attest hem ten gevolge van een vergissing zou zijn afgeleverd.

Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

4.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hiertoe is de overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 12°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker onmiddellijk het grondgebied dient te verlaten omdat hij *“onderworpen (is) aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 06.06.2014”* en hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 20.02.2013 en op 06.06.2014”*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.4. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7, eerste lid, 12°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM.

4.3.4.1. Artikel 7, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Artikel 74/14, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)
Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:
(...)
4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;
(...)
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.
(...)”*

Te dezen betwist de verzoeker noch de vaststelling dat hem op 6 juni 2014 een inreisverbod en op 20 februari 2013 en 6 juni 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, noch de vaststelling dat hij aan deze bevelen geen gevolg heeft gegeven. De verzoeker heeft geen rechtsmiddel aangewend tegen de beslissing van 17 maart 2014, hem betekend op 6 juni 2014, waarbij hem een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Hij heeft evenmin een rechtsmiddel aangewend tegen de beslissing van 17 maart 2014, hem betekend op 6 juni 2014, waarbij hem het bevel gegeven werd om het grondgebied te verlaten. Bovendien werd het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 18 februari 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) door de Raad bij arrest nr. 118 230 van 31 januari 2014 verworpen. De verzoeker voert aan dat het aan de bestreden beslissing voorafgaande inreisverbod en de voorafgaande bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd omdat hij niet in het bezit was *“van een geldig visa noch van een andere geldige verblijfstitel”*, terwijl hij bij zijn asielaanvraag en de aanvragen om een verblijfsmachtiging een kopij van zijn paspoort gevoegd heeft. Dit betoog is evenwel gericht tegen eerdere beslissingen waartegen geen rechtsmiddelen meer kunnen worden aangewend en niet tegen de thans bestreden beslissing. Aldus kunnen deze grieven niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.3.4.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Te dezen verwijst de verzoeker naar de (gemengde) Azeri-afkomst van zijn schoonmoeder en diens dochter, doch hij laat na om concrete elementen naar voor te brengen waarom deze Azeri-afkomst hem verhindert de bestreden beslissing na te leven, wat des te meer blijkt nu hij zelf aangeeft dat hij *“eventueel supplementaire elementen (kan) aanbrengen waaruit blijkt dat een terugkeer naar het oorsprongland zeker niet aangewezen is, gezien het bestaan van risico’s op gewelddaden en discriminaties”*. Daarenboven wordt erop gewezen dat de beweringen van de verzoeker reeds werden onderzocht naar aanleiding van de door zijn schoonmoeder ingediende asielaanvraag, waarbij de Raad bij arrest nr. 51 614 van 25 november 2010 haar zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Indien de verzoeker over nieuwe elementen meent te beschikken die tot een andere beoordeling zouden kunnen leiden, lijkt het overigens aangewezen dat zijn schoonmoeder een nieuwe asielaanvraag indient.

Daarnaast verwijst de verzoeker naar de gezondheidsproblematiek van zijn schoonmoeder, waarvoor zijn echtgenote mantelzorgster is. In een synthesenota van 15 oktober 2014, met nr. 6489100 + 6489095, die zich in het administratief dossier bevindt, wordt omtrent de ziekte van de schoonmoeder van de verzoeker gesteld dat *“alle aanvragen 9ter werden afgesloten met een negatieve beslissing”*, wat overeenstemt met de overige stukken van het administratief dossier. Waar de verzoeker nog verwijst naar stukken die worden bijgevoegd bij het verzoekschrift, met name een standaard medisch getuigschrift van J. E. (...) van 11 mei 2015 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 5), een medisch verslag van dr. H. R. (...) van 11 februari 2015 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 6) en een attest van de kinesitherapeut S. B. (...) van 18 mei 2015 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 7), wordt er op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker de voornoemde stukken niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het bij het verzoekschrift

gevoegde standaard medisch getuigschrift van J. E. (...) van 11 mei 2015, het medisch verslag van dr. H. R. (...) van 11 februari 2015 en het attest van de kinesitherapeut S. B. (...) van 18 mei 2015 kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Waar de verzoeker tenslotte opwerpt dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij zijn woning in Armenië verkocht heeft om transport- en visakosten te kunnen betalen om naar België te komen en dat tevens geen rekening werd gehouden met de nood aan stabiliteit, rust en afwezigheid van stress voor hem en zijn kerngezin, wordt er op gewezen dat hij zich beperkt tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en dat hij van dit gegeven nooit in enige aanvraag gewag heeft gemaakt, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Tenslotte toont de verzoeker hiermee geenszins aan dat hij hierdoor het slachtoffer dreigt te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.4.3. De verzoeker voert aan dat hij, indien hij het land wordt uitgezet, moeilijk zijn recht op een eerlijk proces en zijn rechten van verdediging zal kunnen laten gelden in het kader van hangende aanvragen in het kader van de door hem op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingestelde machtigingsaanvragen zowel bij de verwerende partij en bij de Raad. In voornoemde synthesenota van 15 oktober 2014, met nr. 6489100 + 6489095, wordt omtrent van de ziekte van de schoonmoeder van de verzoeker evenwel gesteld dat *“alle aanvragen 9ter werden afgesloten met een negatieve beslissing”*. Dit stemt overeen met de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat de verzoeker, samen met zijn familie, zes aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, die alle onontvankelijk, dan wel ongegrond werden bevonden. Aldus had de verzoeker bij het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen machtigingsaanvragen op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend die nog moesten worden behandeld. De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring die de verzoeker tegen de negatieve beslissingen inzake de tweede, de derde en de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingesteld, kennen geen schorsende werking en werden bovendien alledrie door de Raad bij arresten nrs. 162 437, 162 438 en 162 432 van 19 februari 2016 verworpen. De verzoeker toont niet aan dat hij hierbij zijn rechten van verdediging niet heeft kunnen laten gelden, zodat een schending van artikel 6 van het EVRM of van de rechten van verdediging niet kan worden aangenomen. Bovendien heeft artikel 6 van het EVRM enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

4.3.4.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de identiteit van zijn minderjarige kinderen, zodat deze onvolledig is en geen rekening houdt met zijn afstammelingen en zijn familieleden terzijde laat.

In de hogergenoemde synthesesnota van 15 oktober 2014, met nr. 6489100 + 6489095, wordt evenwel vermeld dat “*alle gezinsleden dienen terug te keren naar het land van herkomst*” en dat “*(d)e ouders van de kinderen en de grootmoeder (...) een inreisverbod (betekenden)*”. Uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat ook ten aanzien van de echtgenote van de verzoeker en zijn minderjarige kinderen op 15 oktober 2014, met name de datum van de bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en dat zij alle voorwerp uitmaken van een inreisverbod voor drie jaar van 17 maart 2014. Het gegeven dat de namen van de (echtgenote en de) kinderen van de verzoeker niet vermeld worden in de bestreden beslissing, doch dat zijn echtgenote en kinderen via een andere beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen hebben, doet hieraan geen afbreuk. Aldus toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt van zijn gezins- en familieleven of dat er een splitsing van de familiekeren zou kunnen ontstaan.

Waar de verzoeker nog opwerpt dat met de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het belang van het kind, wordt er op gewezen dat in hogergenoemde synthesesnota wordt gesteld dat het “*niet in het belang van de kinderen (is) dat het verblijf in België op illegale wijze wordt verdergezet*”, dat de familie onder inreisverbod staat en dat de verzoeker en zijn familie zich dus niet op het Belgisch grondgebied mogen bevinden. De verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk, dan wel feitelijk onjuist zou zijn, zodat kan worden aangenomen dat wel degelijk (en afdoende) rekening werd gehouden met het belang van de kinderen van de verzoeker.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

4.3.4.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7, eerste lid, 12°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

4.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN